

VISCERAL BLUE

Artistes

Sergi Botella, Andrea Büttner, Valentina Desideri, Equipo re, Isaías Griñolo, Derek Jarman, Roc Jiménez de Cisneros, Sidsel Meineche Hansen, Julia Montilla, Quim Pujol, Vermeir & Heiremans i WerkerMagazine

Comissariat

Anna Manubens

Absent del sentit dels altres, estrangera accidental de la felicitat innocent, extrec de la meva depre una lucidesa suprema, metafísica. A la frontera entre la vida i la mort, de vegades tinc el sentiment orgullós de ser testimoni de la desraó de l'Ésser, de revelar l'absurditat dels vincles i dels éssers. (Julia Kristeva, Soleil noir. Dépression et mélancolie, 1987).

En anglès *being blue* –literalment, “estar blau”– és una expressió utilitzada per referir-se a un conglomerat emocional imprecís que pot evocar tristesa, *bajón*, malenconia, decaïment o depressió. L'argument que proposa *Visceral Blue* es nodreix de les possibilitats crítiques que s'obren en atribuir un color a un afecte. “Estar blau” evita, per exemple, les inèrcies analítiques de termes incriminatoris o normatius com ara *depressió*, així com la seva rígida casuística, fent del blau un afecte més inclusiu del qual pocs/poques poden considerar-se fora de perill.

L'exposició sorgeix de la voluntat d'entendre la prominència actual d'aquest malestar blau i proposa una explicació que el vincula amb el model econòmic neoliberal. De manera sintètica podria dir-se que l'exposició aborda aquest model com un tòxic. *Visceral Blue* sosté que les aspiracions i mitologies neoliberals, malgrat ser intangibles i de l'ordre del relat, resulten psíquicament i físicament tòxiques i poden donar lloc al malestar blau. Pensar l'“estar blau” com a dany col·lateral del paradigma neoliberal va a la contra d'explicacions que reclouen convenientment les causes i la gestió del malestar psíquic a la intimitat; en canvi, va a favor d'una redistribució de la responsabilitat respecte a l'aflicció blava i de la seva reubicació a l'espai i al discurs públics.

Cada model econòmic dóna forma a una mena de subjecte que, no cal dir-ho, beneficia les seves dinàmiques. En el cas del neoliberalisme financer, principis econòmics com l'especulació sobre el valor i la lògica del crèdit són el motor del mercat, però també el que regeix la construcció de la subjectivitat i la sociabilitat. El subjecte neoliberal es gestiona a si mateix de la mateixa manera com es gestionen les accions al mercat financer. Si de les accions s'espera que augmentin de valor i atreguin inversió als mercats financers, sembla que s'exigeix el mateix a l'individu en la vida social. Fent un pas més en les anàlisis dels efectes del treball cognitiu, es podria dir que totes les facetes del subjecte i de la vida social són orientades a l'increment de l'apreciació i de l'atractiu per suscitar inversió.

Aquesta negociació constant del valor propi a l'esfera pública modifica l'autonomia de la nostra autoapreciació perquè s'infiltren judicis i ratificacions aliens. L'especulació externalitzada sobre el valor propi ens situa en unes coordenades psíquiques

i somàtiques específiques. En paraules de Michel Feher, “és possible associar l'especulació sobre el valor a un camp afectiu polaritzat entre la depressió i la plenitud; entre la vergonya de si i l'estima de si”. En aquest tauler de joc, un fracàs eventual a l'hora d'augmentar i ratificar el valor propi davant instàncies socials, laborals o polítiques ens condueix al pol suposadament negatiu de l'espectre que no és altre que el conglomerat “blau” que explora l'exposició: depressió, desacceleració, vergonya de si... De fet, la vergonya apareix explícitament en moltes de les obres exposades.

Atès que en l'especulació sobre el valor propi hi intervenen silenciats –però incorporats– criteris aliens i sistèmics, *Visceral Blue* va a la contra de la privatització del patiment psíquic, entenent que és pervers circumscriure al subjecte la responsabilitat d'un malestar que està lligat a circumstàncies de context. És per això que l'exposició, entesa com a espai públic, és en primer lloc un gest de publicació. Es tracta de fer possibles espais comuns per ensorrar-se; per no resultar tan atractiu/attractiva, eficient o eloqüent com toca.

En segon lloc, l'exposició insisteix en el vincle entre malestar blau i exigències econòmiques, incloent-hi treballs en què la visceralitat –una noció que al·ludeix a allò físic (les vísceres) i a allò psíquic (una reacció visceral, per exemple)– està connectada a instàncies econòmiques o polítiques. En moltes de les obres, les lluites polítiques tenen part del seu camp de batalla en la ment i en el cos. O, a la inversa, moltes de les victòries polítiques passen per un canvi en els afectes.

Evidenciar aquest vincle persegueix no només entendre i democratitzar l'afectivitat blava com a dany col·lateral d'un model econòmic, sinó també –i sobretot– pensar-la com a espai de dissidència respecte d'aquest mateix model. Entendre allò inadequat no només com el que no convé al sistema, sinó com allò que voluntàriament es nega a adequar-se. L'exposició s'escriu amb treballs i arxius que exploren quina pot ser la potència d'habitar, dir i compartir el fet d'“estar blau”. *Visceral Blue* percep formes de bel·ligerància dins la fragilitat i examina la possibilitat que en el *blue* es gestii una reacció visceral. Però la dissidència blava no és grandiloqüent; sovint està feta de gestos antiheroics que inclouen construir-se una cabana de vinils per abandonar-se a la ressaca que genera l'eufòria constant dels cocaïnòmans de Wall Street.

VISCERAL BLUE

Valentina Desideri: *Political Therapy*,
sessions terapèutiques individuals
2, 3, 4, 5 i 6 de març / La Capella

Reserves: lacapella@bnc.cat (una persona per sessió)
En col·laboració amb Bar Project

Quim Pujol: *BDSMmm*

10 de març 19.30 / La Capella

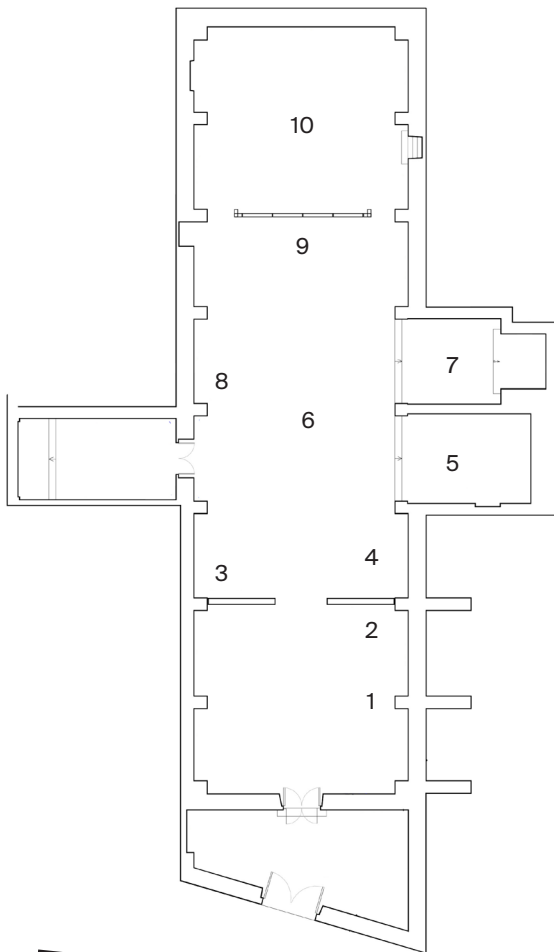
Presentació del marc teòric i pràctic per a les sessions
individuals, que es faran de l'11 de març al 3 d'abril

Presentació del llibre de l'exposició *Visceral Blue*
amb Anna Manubens i Eloy Fernández Porta
22 de març 19.30 / Libreria Múltiplos

Presentació del llibre de Isaías Griñolo
Debla de las palabras

2 d'abril, horari a confirmar / La Capella

Trobada festiva iniciativa de Julia Montilla, amb mercat
d'intercanvi, vermut i micro obert per a tothom
3 d'abril de 13.00 a 15.00 / Plaça de la Trinitat
(Sant Andreu)

Espai expositiu

1. Vermeir & Heiremans
2. Julia Montilla
3. Sergi Botella
/ Roc Jiménez de Cisneros
4. Sidsel Meineche
5. Julia Montilla
6. Isaías Griñolo
7. Andrea Büttner
8. Werker Magazine
9. Equipo re
10. Derek Jarman

Altres espais i/o temps

- Valentina Desideri
- Quim Pujol
- Julia Montilla
- Comissariat
Anna Manubens

Anna Manubens escriu, comissaria i acompanya produccions d'artistes de manera independent i amb una preferència per rols i projectes híbrids, en la intersecció entre investigació, programació, comissariat i desenvolupament de projectes. Viu a Barcelona però treballa regularment a Brussel·les per a la plataforma Auguste Orts, conduïda per artistes, dedicada a la producció de pel·lícules d'artistes i a les idees que les envolten. Anna Manubens combina aquesta activitat amb classes a la Universitat Pompeu Fabra. Entre les seves exposicions més recents hi ha *When you fall into a trance* (La Loge, Brussel·les, 2014), *Contornos de lo audiovisual* (Tabakalera, Sant Sebastià, 2015) i *Hacer cuerpo con la máquina* (Blue Project Foundation, Barcelona 2015-16). Anteriorment va ser directora artística del festival LOOP Barcelona.